

Rose

教主走失记

ท่านประมุขหลงลืมเพื่อนรัก เล่ม 3

一世华裳 อีชี้อห้วนาง

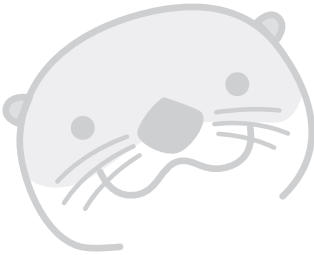
เขียน

RML

แปล

SUMMER

วาดภาพปก

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“เขาอุ้มเด็กตัวน้อยเดินผ่านคฤหาสน์ในยามบ่าย
ก้าวย่างเข้าไปในห้องตำรา วางเด็กน้อยลงบนเก้าอี้ข้างๆ
หันกายเข้าหา แล้วเริ่มอ่านตำรา”

— อีชี้อห้วนาง

คำแนะนำนักพิมพ์

การชิงไหวชิงพริบระหว่างหมากลีขาวและหมากลีดำกำลังจะดำเนินไปถึงบทสรุปแล้ว ท่านประมุขหลงลืมพื้นรักเล่มนี้จึงยังทวีความเข้มข้นทว่าแม้จะเป็นเล่มสุดท้ายก็ยังเต็มไปด้วยปริศนาและเรื่องราวหักมุมไม่รู้จบรับรองว่าลุ้นสนุกและอ่านเพลินๆ ได้จนจบเล่มเลยคะ

ส่วนในด้านความรักนั้น คิซึย์พี่เหวินเหรินเหิงก็ยังคงดูแลคิซึย์น้องเยียวอย่างใส่ใจ เพิ่มเติมคือความร้อนแรงที่อยู่ด้วยกันสองต่อสองไม่ได้เป็นต้องโชว์ความหวานจนมาตามสงสารพี่เว่ยเจียงเยว่เสียเหลือเกิน

เรื่องราวของหนี้เลือดและรักสามเส้านี้จะจบลงอย่างไร แท้จริงแล้วมีใครเป็นหมากลีขาวบ้าง และพวกเขาจะได้รับโทษอย่างสาสมหรือไม่ มาลุ้นและเอาใจช่วยท่านประมุขลัทธิมารของพวกเรากันต่อได้เลยคะ

Rose

ທດສະວັດ

บทที่ 81

เยไยวไม่ได้เป็นลมจนสิ้นสติเสียทีเดียว

อย่างน้อยก็ยังรู้สึกตัวว่าศิษย์พี่พาไปส่งที่วัดเล่าหลิน จากนั้นเหมือนจะได้ยินเสียงของเหมียวเหมียวหันรีหันขวางอยู่ข้างกาย เขาต้องการให้คนผู้นี้เงียบเสียงลง แต่ยังไม่ทันจะได้เอ่ยปากก็รู้สึกตัวเสียแล้ว

หลังจากฟื้นขึ้นมาก็รู้ว่าผ่านไปนานแค่ไหน เยไยวเพิ่งจะขยับตัวกลับถูกกอดแน่น ไออุ่นที่คุ้นเคยแนบชิดติดกาย หัวใจทั้งดวงพลอยอบอุ่นขึ้น สบายยิ่งนักจนอยากจะจมดิ่งอยู่ในภวังค์เช่นนี้ตลอดไป

เยไยวเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง เมื่อคลำเจอผ้าที่พันรอบดวงตามือพลันถูกจับไว้

เหวินเหรินเหิงสั่ง “อย่าขยับตัว”

เยไยวเอ่ยถาม “ข้ากลับไปนานแค่ไหน”

เหวินเหรินเหิงตอบ “หนึ่งวัน”

เยไยวถามต่อ “จงอวีนเล่า”

“หนีไปแล้ว” เหวินเหรินเหิงกล่าว “หลังจากจงอวีนถูกเจ้าซัดฝ่ามือใส่ยังทิ้งอาวุธลับที่ซ่อนไว้สองชิ้น ประจวบเหมาะที่คนของพวกเขาไล่ตามมา จึงพาเขากลับไป ข้าให้คนไล่กวาดตามไปแล้วแต่ก็ไม่ทัน”

เยไยวขานรับ “อ้อ” แล้วถามต่อว่า “จากนั้นเล่า”

เหวินเหรินเหิงจับมือเยไยวมาบีบเล่นซ้ำๆ เล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมา

ให้อีกฝ่ายฟังอย่างละเอียด

หลังจากเกิดเรื่อง เหวินเหรินเหิงอุ้มศิษย์น้องกลับวัดเส้าหลิน ระหว่างนี้ยังถือโอกาสส่งของขวัญเน่า บอกพวกเขาให้เล่นละครต่อไป ทำให้คนอื่นเข้าใจว่าคนงามนั้นหายสาบสูญไปแล้ว แม้ความเป็นไปได้ที่นางวันจะหลงกลตามแผนการนี้จะค่อนข้างต่ำ ทว่าจำเป็นต้องลองดูสักยก

จากนั้นก็เหลือเพียงเรื่องการรักษาอาการบาดเจ็บ

เหวินเหรินเหิงถอนหายใจ “โชคดีที่เจ้ากินโอสถสยบร้อยพิษไว้มาก่อนล่วงหน้า”

“คู่ต่อสู้เป็นพวกเขา ย่อมต้องระวังไว้หน่อยอยู่แล้ว” เย่โย่วหัวเราะ

เหวินเหรินเหิงกล่าว “หมอเทวดาจีบบอกว่าหากเจ้าไม่กินยาพิษเข้าไป ก็จะไม่เวียนศีรษะ แต่จะเจ็บตาอีกสองสามวัน รักษาประมาณเดือนกว่า แต่หากปล่อยดูดพิษเข้าไป อวัยวะภายในจะเสียหายไปด้วย”

เย่โย่วผะก๋อนจะทอดถอนใจแผ่วเบา “รับมียากจริงดังคาด”

อาวุธลับของนางวันผู้นี้ หากผู้ที่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้าปะทะเข้า จะต้องปิดตาแล้วกลิ้งตัวหนีไปกับพื้น ส่วนคนที่เตรียมพร้อมไว้แล้วก็จะยังเป็นลมอยู่ดี หนีไม่พ้นเช่นกัน หากไม่ใช่เพราะนางวันโดนขัดฝ่ามือไป และถ้าไม่ใช่เพราะเย่โย่วมีศิษย์พี่อยู่ข้างกายพอดี สุดท้ายผู้ที่เคราะห์ร้ายที่สุดย่อมต้องเป็นเขาแน่นอน

เย่โย่วเอ่ย “ข้าหวังว่าฝ่ามือนั้นจะสังหารนางวันให้ตายได้จริง ๆ”

เหวินเหรินเหิงรู้ว่าศิษย์น้องย่อมต้องใช้พลังกำลังทั้งหมด จึงบอกยากมากกว่านางวันจะรอดชีวิตได้จริงหรือไม่ เขากล่าว “หมอเทวดาจีบบอกว่า จะลองพยายามทายาแก้พิษอื่นๆดูบ้าง หากนางวันโชคดีมีชีวิตอยู่ เมื่อต้องปะทะกับเขาอีกในวันหน้าก็กินยาของหมอเทวดาจีบกันไว้ก่อน”

เย่โย่วขานตอบ อยากจะเตะแถบผ้าพันแผลที่ดวงตาอีกครั้ง

เหวินเหรินเหิงคว้าตัวเย่โย่วเข้ามาแนบชิดแล้วถามว่า “ยังเจ็บตาอยู่หรือไม่”

เย่โย่วตอบ “ไม่เจ็บแล้ว”

เหวินเหรินเหิงเอ่ย “ปิดไว้เถิด รักษาตัวสักสองสามวันค่อยแกะออก”

เยไย่รับคำอีกครั้งแล้วถามว่า “ที่นี่ที่ไหน ยังอยู่ในวัดเล่าหลินหรือไม่”

เหวินเหรินเหิงตอบ “อืม ข้ากลัวว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นอีกจึงอยู่ต่อ” เขาตัดปอยผมนุ่มของศิษย์น้องไว้ข้างหูอย่างอ่อนโยน แล้วเอนตัวลงประทับจูบแนบแน่น “ยังง่วงอยู่หรือไม่ ง่วงก็นอนต่อเถิด พ่ายังไม่สว่างเลย”

เยไย่กล่าว “ท่านตื่นเข้าถึงเพียงนี้เลยหรือ”

เหวินเหรินเหิงกล่าว “ข้าเข้านอนเร็ว”

เยไย่เดาว่าศิษย์พี่เฝ้าอยู่เคียงข้างเขามาตลอด และเมื่อสังเกตได้ว่าลมหายใจข้างหน้าใกล้เข้ามามากขึ้น จึงยกตัวขึ้นไปขอจูบเอง ทันใดนั้นก็มึนงงอย่างแหว่งขึ้นในหัวความคิด เขาผุดลุกขึ้นนั่ง

เหวินเหรินเหิงรีบกอดเยไย่เอาไว้ “มีอะไรหรือ”

“...ราชันโอสธมาร” สีหน้าของเยไย่ดูอ่อนโยนเล็กน้อยราวกับจะหัวเราะก็ไม่เชิง “หากกลุ่มคนของจงอวันหนีไปได้อย่างราบรื่น ยามนี้ราชันโอสธมารน่าจะยังคงถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ บนร่างมีเพียงกางเกงขบับในติดกายตัวเดียว”

เหวินเหรินเหิงพูดไม่ออกแล้วเอ่ยว่า “ตอนรุ่งสางค่อยมากุยกัณเกิด” เยไย่พยักหน้าแล้วล้มตัวลงนอนอีกครั้ง อธิบายแก่ศิษย์พี่ว่าเหตุใดจึงต้องไว้ชีวิตราชันโอสธมาร เหวินเหรินเหิงขานรับแสดงความเข้าใจแล้วหลุบตามองเขา ใช้นิ้วโป้งลูบไล้ใบหน้าอีกฝ่ายเบาๆ ครู่หนึ่ง บัดนี้เยไย่มองไม่เห็น ประสาทสัมผัสจึงคมชัดกว่าแต่ก่อน เมื่อถูกสัมผัสเสมือนกึ่งมีทั้งไร้เช่นนี้ก็รู้สึกว้าวุ่น เขาจึงครางแผ่ว “ศิษย์พี่ อืม...”

คำพูดของเยไย่อันตรธานหายไปเพราะริมฝีปากที่มาแนบชิดกัน เขาเงยศีรษะขึ้นเล็กน้อยและเริ่มตอบสนอง เหวินเหรินเหิงวนเวียนจูบอย่างอ้อยอิ่ง หลังจากผลออกก็เห็นอีกฝ่ายไล่เลียมุมปาก ดวงตาเขาทอประกาย เครื่องขริมเล็กน้อย ก่อนจะบีบคางศิษย์น้องแล้วจูบอย่างดูดดื่มลึกซึ้ง พลังเลื่อนมือลงไปปลดผ้าคาดเอว

ลมหายใจของเยไย่ถึงกระชั้น เขาอ้าปากรับอากาศพร้อมเอ่ยกลั้วหัวเราะว่า “ดูเหมือนข้าจะได้ยินเสียงของท่านก่อนหน้านี้”

เหวินเหรินเหิงเอ่ยมถามเสียงแหบพร่า “อะไร”

เยไย๋วกกล่าว “ยอมตามข้าเถิดหรืออะไรสักอย่าง”

เหวินเหรินเหิงหัวเราะร่วน แล้วขยับเอวเยไย๋วกเข้ามาใกล้ตนเองมากขึ้น

ก่อนจะถามเสียงละมุนว่า “คนงาม ยอมเป็นของข้าได้หรือไม่ หืม”

เยไย๋วกโอบลำคอของเหวินเหรินเหิงไว้ แต่ปากกลับกล่าวว่า “ไม่ได้”

“ไม่ได้ก็ต้องได้” เหวินเหรินเหิงกล่าว

พูดจบก็กดคนผู้นั้นลงและประกบจูมพิตบนริมฝีปากอีกครั้ง

เมื่อท้องฟ้าสว่างขึ้น

เหวินเหรินเหิงจึงยอมปล่อยเยไย๋วกที่พลอยหลับไปแล้ว ก่อนจะออกไปเรียกคนของลัทธิมาร บอกให้พวกเขาไปตามหาราชนโอสถมารที่ภูเขาด้านหลัง

ผู้อาวุโสเฮยถาม “ต้นไม้ต้นไหน”

เหวินเหรินเหิงตอบ “ไม่รู้”

ผู้อาวุโสเฮยกล่าว “...ฮูหยิน ที่ภูเขาด้านหลังมีต้นไม้ตั้งมากมายนะ”

เหวินเหรินเหิงกล่าว “ไม่เช่นนั้นเจ้าก็ส่งคนส่วนหนึ่งไปหาก่อนเถิดวรออาไย๋ตั้น ข้าจะตามเขาให้เอง”

ผู้อาวุโสเฮยรู้ว่าอย่าประวิงเวลาจะดีที่สุด จึงออกไปอย่างเชื่องพังกด้วยเหตุนี้จึงไม่พบราชนโอสถมาร พบเพียงคนของหมากสีขาหลายคนที่ทำนประมุขแขวนไว้บนต้นไม้เช่นกัน พวกเขาจับผู้คนมัดให้เรียบร้อยแล้วไปหาตามทิศทางที่คนเหล่านี้แจ้งให้ทราบ แต่กลับไม่พบอะไรเลยกระทั่งได้รับข่าวจากท่านประมุขถึงได้เปลี่ยนเส้นทาง

ท่านประมุขบาดเจ็บที่ดวงตาทั้งสองข้างจึงไม่สามารถช่วยหาได้ทำได้เพียงบอกพื้นที่คร่าวๆ แก่พวกเขาเท่านั้น จวบจนกระทั่งช่วงบ่ายพวกเขาถึงได้พบราชนโอสถมาร ต่างมองอีกฝ่ายอย่างเย็บเข็บ สายตาจับจ้องตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

ราชนโอสถมารรุ่นโรจน์ในยุคทศวรรษหลายปี ยังไม่เคยนำเสนอเพศเช่นนี้มาก่อนเลย

หลังจากย่างเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง อากาศพลันเย็นลง กำลังภายในของ ราชันโอสถมารยังถูกยบยั้งไว้ไม่สามารถใช้ได้ ช้ำยังถูกแช่แข็งอยู่ที่นั่นทั้งคืน วันนี้ก็พียงลมตากแดดมาเกือบทั้งวัน บางช่วงเขาจึงคิดว่าอีกสักพักตนเอง อาจจะกลายเป็นผิติดอย่างช้าๆ เข้าแล้วจริงๆ

ผู้อาวุโสเฮยรู้จักตัวตนของคนผู้นี้จึงเอ่ยอย่างสุภาพว่า “ราชันโอสถมาร ได้ยินกิตติศัพท์มานาน”

ราชันโอสถมารมีอาจพูดหรือเคลื่อนไหวได้ สภาพของเขาค่อนข้าง บอบช้ำ จึงเพียงมองผู้อาวุโสเฮยเงิบๆ

ผู้อาวุโสเฮยไม่หวังให้ราชันโอสถมารปริปากพูดเช่นกัน ครั้นพูดเสร็จ ก็หยิบหน้ากากหนังมนุษย์ที่เตรียมไว้ออกมาสวมใบหน้าที่เขา แล้วหยิบ ชุดกระบี่โปรงออกมาด้วย

ราชันโอสถมาร “...”

พระอาทิตย์ที่กำลังตกกลับขอบฟ้าย้อมถนนบนภูเขาให้เป็นสีแดง บรรดา ชาวบ้านจุดธูปเสร็จแล้วก็เดินลงจากเขาไปเป็นกลุ่ม กลุ่มละสองสามคน เมื่อเงยหน้ามองในยามนี้ จะเห็นเพียงชายร่างใหญ่ผู้ชื่อลี้ตย์ภักดีรีบตะบึง ทรเข็นไม้ขึ้นเขาไปด้วยสีหน้ากังวล

บนรถเข็นมีหญิงชราหลับตาสนิทนอนอยู่ ใบหน้าซีดขาว ท่าที่ อดโรคราวกับจะปล่อยมือลาโลกไปได้ทุกเมื่อ

ชายร่างใหญ่อยังคงตะโกนไม่หยุดหย่อน “หลีกทางหน่อย หลีกทาง หน่อยขอรับ” ผุ่นโดยรอบฟุ้งกระจาย เขาวิ่งหืออย่างรวดเร็วท่ามกลาง สายตาของทุกคนที่บังอาจกรู้อยากเห็นบ้างเห็นนอกเห็นใจ หลังจากย่างก้าว เข้าสู่วัดเล้าหลินแล้ว ก็ตะเบ็งเสียงดังลั่นว่า “ต้าซืออยู่หรือไม่ แม่เฒ่า ของข้าจนเจียนจะไม่ไหวแล้ว ความปรารถนาเดียวก่อนตายคือได้พบ หลวงจินตบะแก่กล้าแห่งวัดเล้าหลิน! มาเร็วๆ หน่อยเถิดขอรับ! ไหนเล่า หลวงจิน! หลวงจินเล่าขอรับ...!”

ทั้งวัดเล้าหลินตื่นตระหนกทันที

หลังจากได้ยินเสียงดังเอ็ดตะโร นือฮู่ยัต้าซือก็รีบมาดูแลหญิงชรา

ที่ป่วยหนักใกล้ตาย เขาถอนหายใจพลางกล่าวอมิตาภพุทธ ในใจรู้สึก
ปลงอนิจจังยิ่งนัก ก่อนจะรีบพาพวกเขาไปหาที่เงียบสงบ ขณะที่กำลังจะ
สวดท่องอะไรบางอย่างให้หญิงชรา ตัวซื่อพลันเห็นชายร่างใหญ่เดินเข้ามาหา

ชายร่างใหญ่กระซิบว่า “ตัวซื่ออย่าตกใจไป โปรดพาเราไปหา
หมอเทวดาจี นี่คือราชันโอสธมาร ท่านประมุขให้เรานำมาส่ง”

ฉือฮุยตัวซื่อ “...”

ลัทธิมารพวกนี้เป็นคนเช่นไรกันแน่

นับตั้งแต่รู้ว่าคนรับใช้เหล่านั้นเป็นคนที่คุ้นเคยเสียวามจากลัทธิมาร
ฉือฮุยตัวซื่อก็จดจำภาพของลัทธิมารจนฝังใจ กระทั่งเกิดเรื่องในวันนี้
เขาจึงรู้สึกว่าการของลัทธิมารรับมียากยิ่งนัก จึงคิดว่ามีนำเหล่า เมื่อบรรดา
พรรคธรรมะพุดถึงพวกเขาถึงได้ปวดเคียรเวียนเกล้า กระทั่งศิษย์ของลัทธิ
ยังเป็นเช่นนี้ จึงจินตนาการได้ว่าประมุขเย่ที่เหล่าพรรคธรรมะต้องกัดฟัน
กรอดยามเอ่ยถึงนั้นจะน่าครั่นคร้ามสักเพียงไหนได้

ชายร่างใหญ่นึนมือออกมาบอกไปมาตรงหน้าเขา “ตัวซื่อ? ตัวซื่อ?
ไม่เข้าใจหรือ”

ฉือฮุยตัวซื่อไม่ต้องการเสวนากับชายร่างใหญ่ จึงพาอีกฝ่ายไปยัง
ที่พักของหมอเทวดาจี

เหวินเหรินเหิง หมอเทวดาจี และคนอื่นๆ ได้รับข่าวล่วงหน้าแล้ว จึงกำลัง
รอพวกเขาอยู่พอดี

เหวินเหรินเหิงไม่ต้องการเปิดเผยตัวตนจึงปลอมตัวมา ครั้นเห็น
รูปลักษณะที่หน้าขบขันของราชันโอสธมาร สีหน้าก็ไม่ได้เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย
เพียงสั่งการว่า “ก่อนอื่นให้ราชันโอสธมารอำปาก ดูว่ามีกลไกหรือยาพิษ
ในปากหรือไม่”

ราชันโอสธมารรู้ว่าไม่ช้าก็เร็วเขาต้องมาที่นี่ ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกใจ
เลยสักนิด เพียงพินิจพิเคราะห์เหวินเหรินเหิง แต่ก็ดูสถานะของคนที่
ไม่ออก

เหวินเหรินเหิงไม่ได้มองราชันโอสธมาร เพียงกล่าวต่อว่า “ดูเลิ

ของเขาอีกครั้ง”

ราชันโอสถमारพูดไม่ออก

ผู้อาวุโสเหิมยวกับหมอเทวดาจีตังเป็นผู้เชี่ยวชาญเหมือนกัน
ย่อมรู้ว่าตรงไหนซ่อนยาได้ จึงก้าวเข้าไปให้คำแนะนำอีกครู่หนึ่ง

คนของลัทธิमारไม่ตั้งใจสงสัยคำสั่งเหล่านี้ จึงค้นตัวคนผู้นั้นตั้งแต่
ศีรษะจรดเท้าอย่างถี่พิงหนึ่งรอบ ในที่สุดราชันโอสถमारก็สามารถ
รักษาทางเก่งซบในไว้ได้ แน่แน่นอนว่าพวกเขาได้กลับคืนให้คนผู้นี้อีกครั้ง
หลังจากตรวจสอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เหวินเหรินเหิงนั่งอยู่บนม้าหินไม้ไผ่ ชายตามองไปที่นั่นแวบหนึ่ง
แล้วกวักมือเรียกผู้อาวุโสเหิมยว

ผู้อาวุโสเหิมยวมองเหวินเหรินเหิงอย่างเฉยชา ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง
สุดท้ายก็เดินเข้าไปหาอย่างเนิบช้า

เหวินเหรินเหิงกระซิบกับผู้อาวุโสเหิมยวสองสามคำแล้วถามว่า “ทำได้
หรือไม่”

ผู้อาวุโสเหิมยวขานรับ “อืม” ทันใดนั้นพลันรู้สึกว่ให้เหวินเหรินเหิง
เป็นสหายของพวกเขาก็ไม่เลวเหมือนกัน เหวินเหรินเหิงสุภาพและ
อ่อนโยนกับทุกคนมาก ไม่เหมือนเชียวจินหมิงกับท่านประมุขที่เรียกเขาว่า
เหิมยวเหิมยว แต่เหวินเหรินเหิงเรียกเขาว่าผู้อาวุโสเหิมยว รู้จักกาลเทศะ
ดีทีเดียว!

ดังนั้นหลังจากผู้อาวุโสเหิมยวก้าวไปสองก้าวจึงถอยกลับมาอีกครา
ก่อนกล่าวเสริมอย่างเคร่งขรึมว่า “เข้าใจแล้ว สหาย”

เหวินเหรินเหิงไม่รู้ว่าผู้อาวุโสเหิมยวนึกคิดเช่นไร และไม่ต้องถาม
จะสอบถาม เพียงเฝ้าดูพวกเขาการอกยาพิษให้ราชันโอสถमारจนเสร็จสิ้น
เมื่อวางยาพิษเรียบร้อยแล้วและแน่ใจว่าคนผู้นี้ไม่อาจเล่นลูกไม้บัวนยาทั้ง
ได้อีก จึงค่อยคลายจุดชีพจรแล้วออกไปด้วยความวางใจ

ทันทีที่ย่างกรายเข้ามาในเรือนเล็ก เหวินเหรินเหิงก็หยุดชะงัก

ไม่รู้ว่าเยียวออกจากห้องมาตั้งแต่เมื่อใด ตอนนี้กำลังยืนอยู่ใน

ลานบ้าน ดวงตาถูกพันด้วยแถบผ้า ปิดบังความเจ็บปวดที่เคยมี เมื่อประกอบกับใบหน้านามประณีตนั้นก็ดูอ่อนแอต้องการความช่วยเหลือ ทำให้เขาอยากโอบกอดแสดงความรักให้มากหน่อย

เหวินเหรินเหงออดชะลอฝีเท้าลงไม่ได้

เยียวหันศีรษะฉับไว “ใคร”

เหวินเหรินเหงไม่ปริปาก ยังคงเดินหน้าต่อไป เยียวถอยหลังไปครึ่งก้าว แล้วเรียกผู้อาวุโสเหยยออกมาหนึ่งคำ เมื่อได้ยินอีกฝ่ายขานรับ น้ำเสียงก็กลับเป็นปกติดังเดิม ด้วยเขาได้ว่าน่าจะเป็นศิษย์พี่ของเขา จึงค่อยผ่อนคลายลง รอยยิ้มไม่นานก็รับรู้ได้ว่าศิษย์พี่มาอยู่ตรงหน้าแล้ว เหวินเหรินเหงคว้าอีกฝ่ายมากอดไว้ในอ้อมแขน “ออกมาได้อย่างไร”

เยียวเอ่ย “อยากมาสูดอากาศ”

เหวินเหรินเหงกล่าว “ข้าพเจ้าออกไปเดินเล่นดีหรือไม่”

“ไม่ต้องหรอก” เยียวปฏิเสธ

“ถ้าอย่างนั้นไปกินข้าวกันเถิด” เหวินเหรินเหงพาศิษย์น้องเข้าบ้าน อาบน้ำให้เขาหลังกินอาหาร ฉวยโอกาสที่เขามองไม่เห็นหลบตามอยู่หลายครั้ง เยียวเอ่ยด้วยรอยยิ้มกริ่มว่า “ดูไม่ออกเลยศิษย์พี่ นึกไม่ถึงว่าท่านจะชอบข้าที่เป็นเช่นนี้ด้วย”

“เจ้าจะเปลี่ยนไปอย่างไรข้าก็ชอบทั้งหมดที่เจ้าเป็น” เหวินเหรินเหงพูดขณะเข้าน้ำตามเนื้อตัวให้จนแห้งสนิท แล้วอุ้มไปไว้บนเตียง

ตอนนี้ราชันโอสถมารหายสาบสูญไป จงอวินไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายเป็นหรือตาย เยียวคาดเดาว่าคนของหมากสีขาวไม่น่าจะบุ่มบ่ามลงมือ จึงพักอยู่ที่วัดเส้าหลินเป็นเวลาสองวัน ก่อนจะออกไปพร้อมกับศิษย์พี่ รีบเดินทางไปสมทบกับกลุ่มของพรรคธรรมะ

ทั้งสองคนเดินผ่านอำเภอเล็กๆ แห่งหนึ่ง แล้วหาภัตตาคารกินอาหารเย็น พลังเงี่ยหูฟังเสียงผู้คนในห้องโถงใหญ่นินทาว่า “ได้ยินหรือไม่ ประมุขเย่หมดหวังกับคุณหนูเถาแล้ว”

“เขาพูดมาตลอดว่าพวกเขาเป็นสหายกัน”

“สหายที่ไหนจะเป็นเช่นนั้นเล่า ข้าว่าต้องมีอะไรสักอย่าง แต่ประมุขเขี่ยคอยกันทำเท่านั้นละ”

“เป็นไปได้...ไม่คิดเลยว่ามารทั้งสองจะมีความสัมพันธ์เช่นนี้ บางทีประมุขเขี่ยอาจถูกตาต้องใจประมุขเย่มานานแล้ว ในที่สุดก็ตามหาหัวใจจนได้มาครอบครองเสียที”

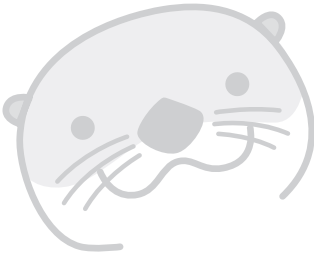
“ถูกต้อง ไม่อย่างนั้นเมื่อก่อนเขาจะเที่ยวไล่เที่ยวซื้อไปลัทธิมารบ่อยๆ เพื่ออะไรกัน”

“แต่ประมุขเขี่ยก็ร้ายกาจไม่น้อย จีบติดไม่ทันไรก็ทำให้ประมุขเย่รักจนหัวปักหัวปำ ไม่รู้จะทำสำเร็จได้อย่างไร”

“หรือว่า...”

เย่โย่ว “...”

เหวินเหรินเหิง “...”

ทดลองอ่าน

บทที่ 82

เหวินเหรินเหิงกล่าว “หากเจียจวินหมิงไม่ก่อปัญหาสักวัน
เขาจะอี๊ดอ๊ตตายงั้นหรือ”

เยไย๋อหัวเราะร่วน แล้วก้มหน้ากินอาหารที่ศิษย์ที่คืบให้
เขายังไม่ได้แกะผ้าพันแผลที่ดวงตาออก จึงไม่รู้ว่ตนเองคืบอะไรอยู่
โชคดีที่เหวินเหรินเหิงรู้รสที่เขาชอบ จึงคืบอาหารใส่ชามให้ได้โดยที่เขา
ไม่ต้องเอ่ยปาก...ที่จริงแล้วเดิมทีเหวินเหรินเหิงคิดจะป้อนให้เอง แต่เยไย๋
ไม่ยอม เหวินเหรินเหิงก็ไม่ได้บังคับ

ใบหน้าของเยไย๋ออันตรายเกินไป เหวินเหรินเหิงจึงปลอมตัวให้ก่อน
ออกมาข้างนอก ตอนนั้นเขาเป็นเพียงคนตาบอดธรรมดาๆ คนอื่นๆ จึงไม่มีใคร
สนใจ แล้วพุดคุยถึงเหตุการณ์สำคัญในยุทธภพต่อไป

เยไย๋อฟังด้วยความนึ้กสนุก เขากลืนอาหารในปากแล้วกล่าวว่า
“เดิมทีเขาเป็นคนอยู่ไม่สุข ยามนี้ต้องอยู่ในกลุ่มของพรรครัทธิมดตลอด
ทั้งวัน หากไม่ทำอะไรทำให้เพลิดเพลินบ้างก็คงไม่ใช่เขา”

เหวินเหรินเหิงเปรย “วันหน้าเมื่อเรื่องของเจ้ากับข้าแพร่ออกไป
ไม่รู้ว่พวกเขาจะว่อะไรอีก เวลาสั้นๆ ไม่กี่เดือนเจ้าเปลี่ยนคนข้างกาย
ตั้งสามคน”

เยไย๋อเอ่ยกลับหัวเราะ “คนอื่นจะพุดอะไรแล้วเกี่ยวกับข้าหรือ”
เหวินเหรินเหิงอดส่ายหน้าไม่ได้ เพราะรู้ว่าย่อมต้องเป็นเช่นนี้

ในฐานะประมุขเย่ที่มีชื่อเสียงทัดเทียมกับเซียจวินหมิง การที่ศิษย์น้องของเขาถูกพรรคธรรมะสาปแช่งเป็นเป่านึ่งมาหลายปีเช่นนี้ ย่อมเห็นได้ชัดว่าเขาเป็นประมุขที่ไม่สนใจไยดีกับเรื่องอันใดอยู่แล้ว

เยไยวกล่าว “หากท่านไม่ชอบฟังคนอื่นเสกสรรปั้นแต่งเรื่องให้ซ้ำเราทำให้พวกเขาเปลี่ยนถ้อยคำก็ได้”

เหวินเหรินเหิงเองก็คิดมาถึงจุดนี้พอดี

ในเมื่อเซียจวินหมิงกำลังสร้างเรื่อง เขาก็กล้าสานต่อ เขาจะต้องขุดหลุมฝังเซียจวินหมิงให้จงได้ ให้คนอื่นเข้าใจว่าเซียจวินหมิงเป็นฝ่ายที่ไม่รู้จักหวงแหน ไม่ใช่ว่าประมุขเย่เจ้าชู้มากรักหลายใจ

เยไยวไม่รอคำตอบจากศิษย์พี่ เพียงเอ่ยถามว่า “กำลังคิดว่าเมื่อถึงเวลาควรทำอย่างไรดีน้าหรือ”

“เปล่าหรอก” เหวินเหรินเหิงแอบคิดว่า ถ้าแค่เซียจวินหมิงเขายังจัดการไม่ได้ก็คงอ่อนหัดมากไปแล้ว เขากุมมือศิษย์น้องแล้วเอ่ยอย่างนุ่มนวล “เจ้าไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องนี้ กินข้าวเถิด”

หลังอาหารทั้งสองนอนพักหนึ่งคืน เข้าตรูวันรุ่งขึ้นก็รอกอยู่ครึ่งชั่วยามจนกระทั่งชายหน้าบากรีบรุดมาถึง

ก่อนหน้านั้นเหวินเหรินเหิงสลัดคนของหมากสีขาจนวนหลุด แล้วรีบมุ่งหน้าไปวัดเส้าหลิน ส่วนชายหน้าบาก็ยังคงตริ่กกำลังรับมือกับอีกฝ่าย บัดนี้เพิ่งได้กลับมารวมตัวกับเจ้าสำนักอีกครา ครั้นเห็นเจ้าสำนักพุงคนผู้หนึ่งออกมาจากห้อง หน้าปล้นถอดสี

แม้คนผู้นี้จะเปลี่ยนใบหน้า แต่เขาจดจำนายน้อยเสี่ยวได้ในพริบตา

นายน้อยเสี่ยวเก่งกาจขนาดนั้น เหตุใดจึงตาบอดได้ เป็นเรื่องจริงหรือเท็จ ที่หายตัวตกลงไปในแม่น้ำก่อนหน้านั้นไม่ใช่การเล่นละครหรือหรือไม่เจอกันแค่ไม่กี่วันเหตุใดถึงกลายเป็นสภาพนี้เล่า นี่ก็แกล้งทำด้วยใช่หรือไม่ ชายหน้าบากรีบอ้าปากค้าง มองพวกเขาอย่างตกตะลึง

เหวินเหรินเหิงเหลือบมองเขาปราดหนึ่ง

ชายหน้าบากรีบดึงสติกลับมาแล้วเลิกม่านร่อม้าขึ้นให้พวกเขา

เหวินเหรินเหิงช่วยประคองศิษย์น้องขึ้นรถม้า ผินหน้ามองผู้ใต้บังคับบัญชาแล้วเอ่ยถามว่า “หนูนี้มีความเคลื่อนไหวอะไรบ้าง”

ชายหน้าปากตอบ “ไม่มีอะไรเกิดขึ้นขอรับ มีเพียงเจ้าอาวาสฉือหยวนกับคณะ รวมถึงคุณชายเว่ยและคุณชายติงได้ส่งจดหมายมาเมื่อไม่กี่วันก่อนถามไถ่ว่าพบนายน้อยเสี่ยวหรือไม่...” เขาหยุดชั่วขณะ ในที่สุดก็อดถามไม่ได้ว่า “เจ้าสำนัก นายน้อยเสี่ยวเป็นอะไรหรือขอรับ”

เหวินเหรินเหิงกล่าว “บาดเจ็บนิดหน่อย อีกสักสองสามวันก็หายแล้วอย่าแพร่พรายเรื่องนี้ไปข้างนอก”

ชายหน้าปากโล่งใจ เขาก็ก้มมือเรียกคนของสำนักขงจี้ให้เข้ามาเตรียมพร้อมออกเดินทาง ส่วนเหวินเหรินเหิงเข้าไปในรถม้า ครั้นเห็นศิษย์น้องนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็โอบกอดเข้ามาในอ้อมแขน

เยไย่อิงแอบอย่างผ่อนคลาย เมื่อรับรู้ว่ศิษย์พี่จับมือทั้งสองข้างไว้ก็คลี่ยิ้มเอ่ยว่า “ยอมรับมาเถิด ท่านชอบที่ข้าเป็นเช่นนี้”

เหวินเหรินเหิงกล่าว “เพราะข้าคิดว่าเจ้าค่อนข้างเชื่อฟัง”

เยไย่กล่าว “ข้าก็ค่อนข้างเชื่อฟังมาตลอดนะ”

เหวินเหรินเหิงไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

แท้จริงแล้วสิ่งที่เขาชอบคือศิษย์น้องฟังพาเขา

ก่อนหน้านี้เมื่อครั้งที่พวกเขายังไม่ได้อธิบายความรู้สึกต่อกันให้ชัดเจน ทุกครั้งที่ศิษย์น้องทำให้โกรธหนัก เขาเอาแต่คิดอยากจะทำตคนผู้นี้แล้วชิงเอาไว้ เพื่อให้ศิษย์น้องพบเจอเขาคนเดียว เมื่อไรที่เชื่อฟังและรู้ความค่อยปล่อยออกมาอีกครา บัดนี้คนผู้นี้ตาบอดชั่วคราว ต้องอาศัยเขาทุกอย่างจึงน่าพอใจเป็นพิเศษ

เขามองดวงหน้าด้านข้างของศิษย์น้อง แล้วเอนตัวไปใกล้ ฟังจูบที่มุ่มปากหนึ่งหน

ทว่าอาการบาดเจ็บของเยไย่ไม่ร้ายแรง พักฟื้นอีกแค่สองวันก็คงต้องถอดแถบผ้าพันแผลออกเสียแล้ว

พวกเขารีบไปสมทบกับพรรคธรรมะ พอมาถึงครึ่งทางก็ได้รับข่าวว่า เจ้าอาวาสฉือหยวนและคณะมาช้าไปหนึ่งก้าว เมื่อตัดสินใจไปถึงเมืองเซ็งอิน บ้านของผู้นำสหพันธ์ก็ถูกไฟไหม้วอดวายไปแล้ว พวกเขาไปค้นหาจาก ซากปรักหักพัง แต่ก็ไม่พบร่องรอยใดๆ แม้แต่น้อย

เยไยวไม่แปลกใจเรื่องนี้เลยสักนิด

แม้การเผาบ้านจะทำให้คนของพรรคธรรมะพิจารณาถึงความเป็นไปได้ ที่ผู้นำสหพันธ์จะมีผู้ช่วย แต่หากมีสาวกก็ยังต้องเดินทางตามนี้ มิฉะนั้น จะถูกเปิดเผยตัวตนอย่างแน่นอน

เยไยวกล่าว “ตอบจดหมายกลับเถิด บอกว่าพบช้าแล้ว ให้พวกเขา รอเราที่เมืองเซ็งอินก่อน”

เหวินเหรินเหิงก็คิดเช่นนั้นจึงส่งคนไปส่งจดหมาย จากนั้นก็ส่ง ชายหน้าบากให้นำผ้ามาพันให้ศิษย์น้องอย่างเบามือ

เมื่อมาถึงเมืองเซ็งอินก็เป็นเวลาพลบค่ำพอดี

เจ้าอาวาสฉือหยวนฉันท์ตาทาหาร ส่วนคนอื่นๆ กำลังกินอาหารกันอยู่ ครั้นเห็นพวกเขาเข้าประตูมาก็พากันลุกขึ้นยืนที่ละคน ดึงสี่ไหล เว่ยเจียงเยวี่ และคุณชายสำนักต่างๆ วิ่งตรงเข้ามาหา ดวงตาของดึงสี่ไหลแดงก่ำ “คุณชายเสี่ยว เจ้าไม่เป็นอะไร วิเศษเลย!”

เยไยวเอ่ย “ทำให้พวกเจ้าเป็นห่วงแล้ว”

เจ้าสำนักเกอเดินมาไถ่ถาม “สุขภาพเป็นอย่างไรบ้าง บาดเจ็บหรือไม่”

เยไยวตอบ “โศกยิ่งดี ตอนนั้นข้าถูกน้ำพัดออกไป สลบไปสองสามวัน กว่าที่ฟื้นขึ้นมาได้”

เหวินเหรินเหิงกล่าวเสริม “จากนั้นมิได้ติดต่อกันสามวัน นี่เพิ่งจะ ดีขึ้นบ้างแล้ว”

เมื่อทุกคนได้ยืนก็รีบช่วยกันพยุงเขาให้นั่งลง เพราะกลัวว่าจะทรงตัว ไม่อยู่จนล้มกระแทกลงไปอีก

ตอนที่ยังไม่ทราบชะตากรรมว่าคุณชายเสี่ยวเป็นตายร้ายดีอย่างไร ขวัญกำลังใจของพรรคธรรมะลดลงอย่างมาก ในหมู่พวกเขาหลายคน

ลี้หน้าเคร่งขรึม ยามนี้คนยังมีชีวิตอยู่ แม้จะเป็นคนของหมากลี้ดำ พวกเขา
ก็ยังรู้สึกดีที่มีคุณชายเสี่ยวอยู่ข้างกาย ทั้งยังรู้สึกสบายใจมากด้วย

เซี่ยจวินหมิงนั่งมองคนโปรดของพระครุธรรมอยู่ไม่ไกลนัก เอ่ย
ในใจว่า “ซีๆ หากตัวตนของเยไย่ถูกเปิดเผยขึ้นมาวันใด ชาวพระครุธรรม
อาจจะอับอายขายหน้าและเคียดแค้นจนหยิบดาบขึ้นมาสับคนผู้นี้ก็ได้”

เซี่ยจวินหมิงยิ้มแล้วเอ่ยว่า “คุณชายเสี่ยวกลับมาแล้วนับเป็นการดี
ที่เดียว หลายวันนี้ได้ยินพวกเขาพูดถึงแต่เจ้าอยู่ร่ำไป” หลังจากนั้นก็มอง
ไปทางคนด้านข้าง “ยอดรัก นี่คือนายเสี่ยวที่ข้าเคยเล่าให้เจ้าฟัง
ก่อนหน้านี้เจ้าอยากเห็นเขามิใช่หรือ รีบดูเสียสิ”

“...” ผู้อาวุโสไปหลีสวมหน้ากากของท่านประมุข เผยยิ้มอ่อนๆ
เช่นท่านประมุข ที่มุมปาก แล้วมองประมุขของตัวเองเงิบๆ

หัวใจเขาปวดร้าวยิ่งนัก

หากรู้ก่อนว่าจะต้องจ่ายค่าไถ่อย่างแสนสาหัส คราแรกคงไม่ปากไว
นำหายนะมาสู่ตนเองเช่นทุกวันนี้ หากไม่ใช่เพราะรู้ว่าเซี่ยจวินหมิงไม่ได้สนใจ
บุรุษละก็ เขาคงจะสงสัยว่าจอมมารผู้นี้ถูกตาต้องใจจนเข้าจริง ๆ เป็นแน่

ทว่าตอนนี้มาขบคิดสิ่งเหล่านี้ก็ไร้ประโยชน์ เขายังคงต้องแสวงหา
ต่อไป จึงยิ้มเล็กน้อย “คุณชายเสี่ยว ได้ยินกิตติศัพท์ชื่อเสียงมานานแล้ว”

เยไย่กล่าว “มิกล้ารับ ขอคารวะท่านประมุขเย”

ผู้อาวุโสไปหลีชานรับอย่างเมื่อน่าย “อืม” ก่อนจะเห็นเซี่ยจวินหมิง
ตื๊อบอาหารที่เขาไม่ชอบมาให้ ทั้งยังมองมาด้วยลี้หน้าเย้ายวน จึงอดซอกซำใจ
อีกครั้งไม่ได้ เขาชมความรู้สึกที่อยากจะตกตายไปพร้อมกับเจ้าหมอนี่
อย่างรุนแรงเอาไว้ แล้วตื๊อบมันขึ้นมากิน

เซี่ยจวินหมิงเล่นมาได้สองสามวันก็น่าจะเพียงพอแล้ว ครั้นตื๊อบ
อาหารเสร็จก็เบือนหน้าหนี แล้วโบกมือให้เยไย่ “คุณชายเสี่ยวกินข้าว
หรือยัง ถ้ายังกินมากินด้วยกันสิ”

เยไย่ว่กฏีเสธ “ไม่ละ ข้าจะกินกับศิษย์พี่”

เซี่ยจวินหมิงกล่าว “ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย เจ้าสำนักเหวินเหรินมากิน
ร่วมกันได้นะ”

เหวินเหรินเหิงปฏิสระอย่างสุภาพ โดยให้เหตุผลว่าศิษย์น้องไม่สบาย แล้วส่งสัญญาณให้เสี่ยวเอ๋อร์ส่งอาหารขึ้นไปที่ชั้นบน ก่อนจะจากไป

พวกเขาเข้าไปในห้องที่พระครุธรรมะจงไว้ให้ หลังจากนั่งลงได้ไม่นานนัก ดิงสี่ไหลและเว่ยเจียงเยว่ก็มาเคาะประตูห้อง ส่วนเหรินเส้าเทียนยกอาหารตามเข้ามา จัดจานสามให้ที่โต๊ะใบอย่างเรียบร้อย เขามองพิเคราะห์นายน้อยเสี่ยวแวนหนึ่ง ครั้นได้เห็นกับตาก็มองออกว่ากำลังวังชาของนายน้อยเสี่ยวยังนับว่าใช้ได้อยู่ จึงถอยออกไปอย่างวางใจ

เยไย๋วมองพวกเขา “มีอะไรจะพูดหรือ”

ดิงสี่ไหลเอ่ย “ไม่มี แค่อยากมากินข้าวกับเจ้า”

เยไย๋วมองไปทางเว่ยเจียงเยว่ “แล้วเจ้าเล่า”

เว่ยเจียงเยว่มีเรื่องจะพูดคุยกับเขาจริงๆ

ในด้านหนึ่งเขาแพพนันกับคุณชายเสี่ยว จึงต้องการฟังว่าคุณชายเสี่ยวจะพูดอย่างไรบ้าง จะเอ่ยเช่นไรก็ได้

แต่ในอีกทางหนึ่ง ชีวิตเขาในช่วงนี้ทุกซะทมิย์ยิ่งนัก เมื่อใดที่คิดว่าคนผู้นี้อาจตกอยู่ในเงื้อมมือของหมากสีขาวยไปแล้ว เขาก็กินไม่ได้นอนไม่หลับ เมื่อสองสามวันก่อนที่ไม่มีข่าวคราวก็ฝันร้ายอยู่เรื่อยมา บัดนี้ได้เห็นคนแล้ว แทบรู้สึกเหมือนอยากจจะร้องไห้ มีชั่วครูที่อยากจจะดึงคนเข้ามาถอดรัดในอ้อมแขนให้หายคิดถึง แล้วระบายความในใจว่าพนักนี้เขารู้สึกอย่างไร

แต่เห็นชัดว่าในตอนนีไม่ใช้เวลาที่เหมาะสม เพราะไม่เพียงแต่มีดิงสี่ไหลหรือเหวินเหรินเหิงอยู่ใกล้ๆ ทว่าในตอนนีเขายังอยู่ในสถานการณ์อันตราย จึงได้แต่พูดด้วยเสียงแหบแห้งว่า “ไม่มีเช่นกัน”

เยไย๋วย่อมไม่เชื่อ เขาเหลือบมองอีกฝ่ายแวนหนึ่งโดยไม่ได้ชักใช้ไล่เสียง

ดิงสี่ไหลอยู่กับเขาอย่างเงียบเชียบลักพักแล้วเอ่ยถามว่า “บ้านของท่านลุงจงถูกเผา เป็นไปได้หรือไม่ที่เขาจะโดนปรักปรำ อาจไม่มีอะไรอยู่ในบ้านมาตั้งแต่แรก แล้วหมากสีขาวยังก็เขามา จงใจให้คนคิดว่ามีอะไร

สักอย่างในบ้านของเขา”

เยียวประหลาดใจมาก “เจ้าคิดซับซ้อนถึงขั้นนี้เชียวหรือ”

ดิงลี่ไหลเถียงอย่างเชื่องช้า “เล่าเทียนเป็นคนบอกนะ”

เยียวมองเหรินเล่าเทียนแล้วกล่าวขึ้นชม “ปลอบใจคนได้เก่งดี”

เหรินเล่าเทียนหัวเราะ ยังให้ความรู้สึกว่าได้มีเจตนาดีอยู่เหมือนเคย
ดิงลี่ไหลมองพวกเขาอย่างงุนงง แล้วสอบถามว่าพวกเขาหมายถึงอะไร
เยียวจึงตอบ “อาจารย์เชียวเป็นคนของผู้นำสหพันธ์ ยังต้องอธิบายอีกหรือ”
ดิงลี่ไหล “...”

“หากเขาเป็นผู้บริสุทธิ์จริง เหตุใดหมากสีดำถึงกัดเขาไม่ปล่อยเล่า”
เยียวมองท่าทางของอีกฝ่ายแล้วกล่าวว่า “ไม่ว่าอย่างไรผู้นำสหพันธ์ก็มี
มลทินจริง ๆ เพียงแต่จะเกี่ยวพันมากน้อยแค่ไหนเท่านั้น”

ดิงลี่ไหลไหล่ต ก เห็นได้ชัดว่าเขาถูกเรื่องเหล่านี้ถาโถมมาหลายวัน
เหรินเล่าเทียนจึงตั้งใจจะปลอบโยน เขาพลันรู้สึกหดหู่อยู่ครู่หนึ่งแล้วถามว่า
“ถ้าอย่างนั้นท่านลุงจงจะไปทีใด”

เยียวตอบ “อืม เรื่องนี้ต้องขบคิดให้ดีสักหน่อย”

เขายังคงคิดว่าผู้นำสหพันธ์ไปตามหามารเหมือนเดิม

หากมารรู้ว่าหมากสีขาต้องการให้ตัวเองเป็นมนุษย์โอสถ น่าจะมา
ชำระบัญชีกัน เมื่อถึงเวลานั้นทุกคนจะได้รู้จักตัวตนของหมากสีขา
ซึ่งหมากสีขาผู้นี้ก็เขาได้เช่นกัน แต่แปลกตรงที่ปฏิกิริยาของหมากสีขา
สงบนิ่งมาก ไม่เพียงไม่ตื่นเต้น ยังมีใจคิดวางกลอุบายเมื่อพวกเขาออก
จากวัดเล่าหลินมาแล้วด้วยซ้ำ

ดังนั้นเขาจึงคิดว่าถ้าไม่ใช่เพราะอีกฝ่ายถือไฟเหนือกว่า ก็เพราะ
ที่ซึ่งจอมมารซ่อนตัวนั้นมีความลับหรือกลไกอะไรอย่างอื่น หมากสีขา
จึงมั่นใจว่าผู้นำสหพันธ์เข้าไปไม่ได้ สองแบบนี้ไม่ว่าแบบไหนก็เป็นเรื่อง
น่าขบคิดทั้งนั้น

ดิงลี่ไหลเอ่ยถาม “เจ้ามีความคิดเห็นประการใด”

“ไม่มี หลายวันนี้หมากสีดำมีการเคลื่อนไหวบ้างหรือไม่” เยียว
ซักถาม

ดิงสี่ไหลตอบกลับ “ไม่มีเช่นกัน”

“ถ้าอย่างนั้นข้อกังขาที่ว่าข้าอาจเป็นหมากสีดำก็ยังมีมากทีเดียว”
เยียวหัวเราะพลางตอบ

ดิงสี่ไหลประหลาดใจ “เจ้าหมายความว่าหมากสีดำคิดจะเบี่ยงเบน
ความสงสัยของหมากสีขาวมาที่เจ้าหรือ”

“ใช่ ไม่ว่าตอนนี้ข้าจะทำอะไร หมากสีขาวก็อยากสังหารข้า” เยียว
กล่าว

“ไร้ยางอาย” ดิงสี่ไหลโกรธเกรี้ยว “เสียแรงที่ข้าคิดว่าหมากสีดำ
ยังดีกว่า ข้าทำเช่นนี้ได้อย่างไร พี่ใหญ่ เราจับหมากสีขาวเสร็จก็มาจับ
หมากสีดำด้วยเถิด กำจัดเสียทั้งหมด ให้รู้กันไปว่าผู้ใดร้ายกาจกว่า”

เยียวทวนคำ “พี่ใหญ่?”

ดิงสี่ไหลอีกอึกซึ้งครู่แล้วอธิบายว่า “พูดผิดนะ”

เยียวเลิกคิ้ว

“...เออละ” ดิงสี่ไหลกล่าว “หลายวันที่เจ้าหายตัวไป ข้าอารมณ์ไม่ดี
เลยดื่มจนเมาแ้วไปหนึ่งครั้ง แล้วบอกพวกเขาไปว่าเจ้าเป็นพี่ใหญ่ของข้า
พวกเขาต่างรู้ดี” เขาอดคว้ามือของเยียวไว้ไม่ได้ “พี่ใหญ่ เจ้าก็รับข้าไว้เถิด
เจ้าให้ข้าไปทางตะวันออก ข้าจะไม่ไปทางตะวันตกเด็ดขาด ให้ข้ากระโดด
ลงแม่น้ำ ข้าจะไม่กระโดดพุ่งลงหน้าผาแน่นอน ข้าเกิดมาเป็นคนของเจ้า
ตายก็จะเป็น...ของเจ้า โอ้ ไม่สิ หากข้าตายคงต้องถูกฝังอยู่ในหลุมศพ
ของตระกูลดิง สิ่งนี้ข้าไม่สามารถตัดสินใจด้วยตัวเองได้”

คนอื่นๆ “...”